

TRAŽITE NAJPRIJE KRALJEVSTVO I PRAVEDNOST NJEGOVU

8. nedjelja kroz godinu, A

Gledamo čovjeka koji je – po općem uvjerenju – uspješan, razmjerno mlad i zdrav, koji živi uglavnom u skladnoj obitelji koji ima solidan životni standard. I pomislimo: sretna li čovjeka! Kad gle, on nam govori kako ga taru brige, kako ne može mirno spavati, jer, evo poslovi baš ne idu onako kako je mislio... Netko bi rekao, luda li čovjeka! Kad, pogledamo li bolje, većina nas se tako ponaša: uvijek se brinemo i nikada nismo zadovoljni. Gdje ima brige, tu najaglje dođe napast, veli Ivana Brlić-Mažuranić u jednoj svojoj nezaboravnoj bajci.[1] Naše su brige i strahovi redovito pretjerani. On nam zamračuju pogled, oduzimaju radost i mir duše i čine da se ne znamo veseliti ničemu što ostvarimo i što jesmo.

Veli danas Isus (Mt 6, 24-34): Ne budite zabrinuti za život svoj: što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući. Kako to Isus misli? Još od prvog razreda osnovne škole taru nas brige: od toga što li će nam roditelji kupiti za rođendan, do toga što li ćemo sebi priskrbiti za Uskrs i hoće li nam dijete uspješno završiti školu... Svakodnevno brige i brige. Koliko neprospavanih noći, koliko prepirki, svađa, suza, koliko ogorčenosti. Život je prepun briga! A Isus veli: Ne! Ne brinite se tjeskobno! Barem su dva razloga tome:

Prvo. Možemo li mi svojom brigom išta promijeniti? Brinuli se mi ili ne brinuli, sutra će biti sunčano ili oblačno. Padat će kiša ili će biti suho. Brinuli se mi ili ne brinuli, s našim zdravljem jest onako kako jest. Spavali mi noću mirno ili cijele noći bdjeli, naše će odraslo dijete učiniti ono što je naumilo... Svojom brigom ne možemo ništa promijeniti, ali i te kako možemo sami sebi oduzeti mir i radost.

Drugo. Dok mi brigu brinemo, kraj nas život prolazi. Ne zamjećujemo puno lijepih i prekrasnih stvari koje nam Bog daje zajedno s nevoljom koja nas tare. Što da kažemo? Netko ima skladnu obitelj i zdravu djecu, ali se silno brine i sav je nesretan i ogorčen što mu dijete nije uspjelo upisati baš taj fakultet. I ne primjećuje koliko mu je divna obitelj, ne primjećuje kako je okružen krasnim prijateljima i rodbinom, kako mu je dijete zapravo zdravo... A što će biti s tom silnom brigom za dvije godine? Za pet godina? Koliko će to tada biti važno? A zbog te brige moj život prolazi u ogorčenju. A k tomu dolazi nešto još važnije. Zaboravljamo duhovne vrijednosti koje imamo. Bog me je stvorio. Njegovo sam dijete. Za mene je poslao svoga Sina. Otvara mi vrata vječnoga života. Upućuje me mudročću svoga evanđelja. Veli mi da me urezao u dlan svoje ruke. Veli mi onu prekrasnu rečenicu koju smo danas čuli u prvom čitanju: Sion reče: "Gospodin me ostavi, Gospod me zaboravi!" Može li žena zaboraviti svoje dojenče, ne imati sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću! I mi onda kažemo kako nam je život težak i pretežak i kako od briga ne možemo spavati! U svjetlu ove Božje riječi takva razmišljanja gotovo da zvuče bogohulno.

Isus veli da pogani svoje bogove prvenstveno mole za hranu, piću i odjeću, za ovozemne stvari. Ne bi tako trebalo biti među Kristovim vjernicima. Veli Isus: Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Eto. Potrebni su nam hrana i piće. Potrebno nam je odijelo. Potrebno nam je ono što se u sadašnjem trenutku uglavnom smatra potrebnim: mogućnost plaćanja režijskih troškova, potrebno nam je i odmora i zabave, potrebno je da čovjek ima prijatelje i kumove... Sve to jest potrebno. I sve to Bog zna. I sve to – budimo ipak iskreni! – uglavnom i imamo. Poznate su Bogu naše potrebe. Zna on za njih i prije nego što ga zamolimo. Pogani, oni koji nemaju pravu spoznaju Boga, misle da svoje bogove uvijek iznova trebaju podsjećati na svoje potrebe. Ako mi itekako dobro znamo što je potrebno našoj djeci i za čim ona teže,

kako Bog ne bi poznao potrebe svakog od nas? Ta, mi smo Bogu na srcu. Urezao nas je u dlan svoje ruke. On nas neće i ne može nas zaboraviti.

Može li, onda, čovjek biti bez ikakve brige? Zar da kroza život idemo bez planova i želja, zar da živimo od danas do sutra? Može li čovjek postići da mu, zapravo, ništa na ovome svijetu nije važno? Ne ide li ova Isusova riječ predaleko? Ne. Evo Isusove zaključne mudrosti. On kaže: Tražite najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati. Jednostavan je ovaj nauk. Mi tražimo prvenstveno Kraljevstvo nebesko. Tražimo mir duše. Tražimo slogu i ljubav. Tražimo poštovanje i ljubav prema bližnjemu i ljubav prema Bogu. Želimo se prvenstveno radovati slozi, dobroti i ljubavi koje nas okružju, želimo se radovati Božjoj milosti, blagoslivljati Boga što smo njegovi i što je on naš otac. Želimo izgrađivati mir i pomirenje. Od toga živi moje srce i samo takve vrijednosti mogu ispunjavati moju dušu. A ono ostalo? Zna Bog. Zna Bog koliko je velika stvar zdravlje. Poznato je Bogu da je važno i obrazovanje i posao i određeni životni standard. Važno je da možemo plaćati životne troškove. Potrebno nam je i druženja i zabave i odmora. Međutim, prvenstveno tražimo ono duhovno, ono što nas iznutra obogaćuje.

Neka danas Gospodin oduzme od nas sve nepotrebne brige i uznemirenosti. Neka nas ispuni duhovnim mirom i ljubavlju. Neka nam, konačno, podarimo da svaki od nas bude na miru i blagoslov svojim ukućanima i svim svojim bližnjima. Jer, čovjek se najviše raduje drugom čovjeku kojega susreće u miru i ljubavi.

[1] Bratac Jaglenac i sestra Rutvica, 11.

Zvonko Pažin